

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa I. J. , M. J. , P. J. i J. J.
przeciwko Z. spółce jawnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Skarżący wskazał, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania, albowiem sąd drugiej instancji, rażąco naruszając przepisy art. 363 § 3 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., orzekł w zakresie, w którym wyrok sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony (art. 379 pkt 3 k.p.c.). W pkt II zaskarżonego wyroku zmieniono bowiem punkt drugi wyroku sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zasądzono od Z. spółki jawnej z siedzibą w W. na rzecz powodów koszty procesu oraz zmieniono częściowo punkt trzeci wyroku sądu pierwszej instancji w ten sposób, że nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 75 505,68 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty od pozwu oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, mimo że - z uwagi na zakres zaskarżenia apelacją powodów z dnia 9 maja 2018 roku („w części oddalającej powództwo tj. w pkt I”) - orzeczenie sądu pierwszej instancji w zakresie niezaskarżonym stało się prawomocne i nie mogło podlegać zmianie przez sąd drugiej instancji.

W ocenie skarżącego w sprawie występuje także istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy biegły powołany przez sąd orzekający w sprawie *ad hoc*, tj. spoza listy biegłych sądowych, o której mowa w § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, który nie jest osobą niemą ani głuchą, może złożyć przyrzeczenie, o którym mowa w treści art. 282 § 1 k.p.c.

na piśmie, pomimo że przepis art. 269 § 1 k.p.c., który znajduje zastosowanie do przyrzeczenia składanego przez biegłych zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c., przewiduje wyłącznie ustną formę przyrzeczenia, polegającą na powtarzaniu roty przyrzeczenia za sędzią lub odczytywaniu na głos tekstu przyrzeczenia wobec sądu.

Skarżący wskazał także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem naruszone zostały w sposób rażący przepisy postępowania, tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c., przez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i powierzenie wykonania opinii Ośrodkowi Rzeczoznawstwa [...] z siedzibą w W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutu nieważności postępowania przed sądem apelacyjnym należy wskazać, że przeszkoda procesowa, o której stanowi art. 379 pkt 3 *in fine* k.p.c. (stan rzeczy prawomocnie osądzonej; *res iudicata*) dotyczy orzeczeń rozstrzygających sprawę co do meritum. Orzeczenia formalne, w tym postanowienie o kosztach postępowania nie korzysta z negatywnego aspektu prawomocności materialnej. Zmiana orzeczeni merytorycznego przez sąd drugie co do zasady pociąga za sobą zmianę orzeczenia o kosztach procesu i sądowych.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na istotne zagadnienie prawne, jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Przedstawione przez skarżącego pytanie pozbawione jest cech istotności w podanym rozumieniu. Zarówno forma ustna jak i pisemna przyrzeczenia składanego przez biegłego zawsze uchodziły za równorzędne, a potwierdzeniem utrwalonej praktyki aktualnie jest przepis art. 282¹ k.p.c. wraca uwagę, że praktyka ta pozostawała i pozostaje w zgodzie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, które nie nakładają na sąd bezwzględnego wezwania każdorazowo biegłego na rozprawę po złożeniu przez niego opinii na piśmie. Biegły, którego nie wezwano na rozprawę nie miałby możliwości złożenia ustnie przyrzeczenia. Wykładnia zatem przepisów k.p.c. dotycząca składania przyrzeczenia przez biegłych prawidłowo zatem odwoływała się również do wykładni systemowej wewnętrznej i nie ma podstaw aby na tym tle kreować zagadnienie prawne.

W odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przypomnieć należy, że przesłanka ta jest spełniona tylko wówczas gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06; z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu i że w konsekwencji wyrok jest oczywiście wadliwy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.
w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw